

עפ"א 51549/02/21 - הוועדה המקומית לתכנון חדרה נגד דרכי הלל, עמותה רשומה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 51549-02-21 ועדה מקומית לתכנון חדרה נ' דרכי הלל (ע"ר)
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
המערכת
הוועדה המקומית לתכנון חדרה
ע"י ב"כ עוה"ד מירב אחטר

נגד
המשיבה
דרכי הלל, עמותה רשומה
ע"י ב"כ עוה"ד יוגב לוי

ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בחדרה מיום 11.1.2021, בתיק בב"נ 41728-12-20.

פסק דין

העובדות הרלבנטיות

1. במסגרת ההחלטה הנ"ל (להלן: "**החלטת קמא**" או "**ההחלטה**") דחה בית משפט קמא את בקשת המשיבה לביטול צווי הריסה מנהליים (להלן: "**הצווים**") שהוצאו נגד חמישה מבנים יבילים שהציבה המשיבה, ללא היתר, על חלקה 361 בגוש 7731 (בה היא מחזיקה כדין) אשר נמצאת ברח' יגאל, בית אליעזר, חדרה (להלן: "**המקרקעין**") אך עיכב את ביצוע הצווים (למשך חודשיים מיום מתן ההחלטה "**על מנת ליתן למבקשת את ההזדמנות לפעול לשם הכשרת הצבת המבנים או חלק מהם**").

בית משפט קמא ציין כי מהראיות שהונחו בפני עולה כי לכאורה קיים "**סיכון מסוים**", שפינוי המבנים יהיה "**כרוך בסיכון בטיחותי של בני הנוער השוהים ולומדים בפנימיה/ישיבה**" המנוהלת על ידי המשיבה. עיכוב הביצוע הותנה בהפקדת התחייבות של המשיבה ע"ס 50,000 ₪, להמנע משימוש במבנים הנדונים במשך תקופת עיכוב ביצוע הצווים.

המערכת לא השלימה עם עיכוב הביצוע ועל כך הערעור.

2. מדובר בשני צווים מנהליים, כדלקמן:

עמוד 1

צווי הריסה לשלושה מבנים טרומיים מבטון בשטח של כ- 25 מ"ר כל אחד, שהוצאו ביום 26.10.20 והודבקו על אחד המבנים ביום **27.10.20** (להלן: "**הצווים הראשונים**").

לאחר מכן, במהלך סיור פקחים שהתקיים ביום 8.12.20, התברר שלאחר המצאת הצווים הראשונים הציבה המשיבה על המקרקעין שני מבנים נוספים, אשר חוברו לחשמל באופן פיראטי. מפקח הבניה מר עלא מסאלחה, טען כי מדובר במבנים שהוצבו ללא היתר ובאופן המהווה סכנה בטיחותית. לפיכך, הוצאו צווי הריסה גם לשני המבנים הנוספים, שהם מבנים טרומיים מבטון בשטח של כ- 25 מ"ר כל אחד ומבנה שלישי ממתכת וחומרים קלים בשטח של כ-45 מ"ר. צווים אלה הוצאו ביום 20.12.20 והודבקו על אחד המבנים ביום **21.12.20** (להלן: "**הצווים השניים**").

3. המשיבה היא עמותה רשומה העוסקת בחינוך ומתן מענה לנוער בסיכון, במסגרת של פנימייה/ישיבה. לטענתה, המבנים הוצבו על ידיה על מנת לאפשר חלוקת הילדים לקפסולות, עקב מגפת קורונה. כעת, לאחר שהמגפה שככה ואין עוד צורך בחלוקת הילדים לקפסולות, מבקשת המשיבה להותיר את המבנים על כנם על מנת להרחיב את פעילותה ולקלוט ילדים נוספים.

4. בקשת המשיבה לביטול הצווים שהוצאו ביום 26.10.20 (להלן: "**הבקשה**") הוגשה לבית משפט קמא רק ביום 20.12.20, כחודש ושלושה שבועות לאחר המצאת הצווים הראשונים.

5. המשיבה טענה שהיא לא ראתה את הצווים הראשונים בעת שהודבקו על המבנים. כשלעצמי, סבורה אני כי קיים קושי בטענה זו, שעה שאין חולק שבמקום מתקיימת פעילות של הישיבה. מכל מקום - אין חולק שביום **18.11.20**, קיבלה המשיבה דרישה ממנהנדס העיר, להרוס (או לפנות) את שלושת המבנים מושא הצווים הראשונים וזאת - עד לא יאוחר מיום **24.11.20** (ר' גם נ/2).

6. המשיבה לא הגישה בקשה להיתר בטרם הציבה את המבנים. רק ביום 14.12.20 (כחודשיים לאחר הוצאת הצווים הראשונים ושבועות לאחר שעבר המועד בו היה עליה להרוס את המבנים על פי הדרישה הנ"ל) היא פנתה בכתב, אל מחלקת פיקוח בניה בעיריית חדרה, בבקשה להסדרת המבנים, במטרה "לשמור על ההנחיות וריחוק בין תלמידי הישיבה".

המשיבה טענה בפני בית משפט קמא, כי עלות המבנים מסתכמת ביותר מ- 200,000 ₪ וכי הריסתם תסב לה נזקים כלכליים משמעותיים, שאין להם הצדקה מאחר שניתן להכשיר את המבנים, בדיעבד.

7. אין חולק שמדובר במבנים שלפחות לגבי חלקם לא התקבלו אישורים של כיבוי אש, או חברת החשמל והם לא חוברו לביוב, אם כי המשיבה טענה (ללא כל אסמכתא) כי חיבורי החשמל בהם בוצעו ע"י חשמלאי מוסמך וכי ניתן להם אישור של קונסטרוקטור (נספח ג' להודעת המשיבה לתיק קמא מיום 28.12.20). מר כהן, מטעם המשיבה אישר בפני בית משפט קמא, כי ביום 20.12.20, עם תחילת ביצוע ההריסה, נותקו חיבורי החשמל, אך הם חוברו מחדש על ידי המשיבה.

המשיבה טוענת כי קיים אופק תכנוני ברור, שכן מדובר במקרקעין המיועדים לטובת הציבור ולפנימיה/הישיבה עצמה יש היתר.

8. אין חולק כי בעת הגשת הבקשה לבית משפט קמא (ביום 20.12.20) כבר החלה המערערת בהריסת המבנים וההריסה הייתה בעיצומה, כפי שעולה בבירור מסעיף 6 לבקשה.

עיקרי החלטת בית משפט קמא

9. על אף שבית משפט קמא היה ער לכך (כפי שציין בהחלטתו) שהבקשה הוגשה באיחור ועל אף שפרטי הצווים לא הובאו בבקשה, העתקיהם לא צורפו אליה, דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת לדחיית הבקשה על הסף והחליט לדון בה לגופה (ראו החלטת בימ"ש קמא מפרוטוקול ישיבת יום 29.12.20 בעמ' 3).

וכך נימק בית משפט קמא את החלטתו לדון בבקשה, על אף שהיא הוגשה באיחור ניכר ועל אף הפגמים שנפלו בה: **"אכן החוק והתקנות קובעים מועדים להגשת בקשות מן הסוג הזה ואולם המציאות מלמדת על כך שקיימים מקרים שבהם מי שהצו ניתן לגביו לא פונה ליעוץ משפטי שלבטח היה מבהיר לו כי הדרך הנכונה היא בהגשת בקשה לבית המשפט בתוך המועדים הנקובים בתקנות, אלא סבור כי יוכל 'לסדר את הענין' מול העירייה.**

לצערי תופעה נפוצה היא בעיריית חדרה שישנם נבחרי ציבור השועים לפניות אלה, לעיתים אף מבטיחים הבטחות שאין ביכולתם לקיים ובכך מטעים את הציבור.

אינני קובעת בכך כי האחריות להגשת הבקשות באיחור במקרים מן הסוג הזה צריכה להיות מוטלת על העירייה, ואולם אני סבורה כי בסופו של דבר יש לשאוף לכך שלכל אדם יינתן יומו בבית המשפט, ואם טעה ופנה ליעוץ משפטי באיחור, אזי יש לאפשר לו לעשות כן ולהשתדל שהדבר יתבצע בתוך זמן קצר. לכן מתקיים הדיון בפניי היום, 9 ימים לאחר שהוגשה הבקשה הראשונה ואני מתכוונת לדון בה לגופה".

10. בית משפט קמא דחה את הבקשה לביטול הצווים אך עיכב, כאמור, את ביצוע צו ההריסה למשך 60 ימים על מנת לאפשר למשיבה להכשיר את הבנייה. נימוקי בית משפט קמא והתייחסות אליהם, יובאו בפרק הדיון.

דיון והכרעה

11. כפי שציין בית משפט קמא, בהפנותו לפסיקה רלבנטית, צו ההריסה המנהלי הוא הליך מהיר, אשר מטרתו היא למגר את תופעת הבנייה הבלתי חוקית, **בעת ביצועה בפועל**, או בסמוך לאחר סיומה ולמנוע "קביעת עובדות בשטח". לא אחת נאמר כי "צו הריסה מנהלי הוא אחד האמצעים החשובים לאכיפתם היעילה של דיני התכנון והבניה" (ראו, למשל: רע"פ 1288/04 נימר נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה(09.03.2004); רע"פ 5584/03 פינטו נ' עיריית

חיפה, פ"ד נט(3), 577 (2004); רע"פ 2341/14 סלים נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה (28.05.2014).

12. סעיף 224(ב) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") קובע כי "בית המשפט רשאי לתת ארכה לביצוע הצו או ההוראה כאמור בסעיף קטן (א), מנימוקים שיירשמו, ובלבד שסך כל תקופות הארכה לא יעלה על שישה חודשים". אך, כפי שהוסיף וציין בית משפט קמא, עיכוב ביצוע צו הריסה יינתן רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, כאשר היתר הבניה נמצא "בהישג יד" [רע"פ 2341/14 קבועה סלים נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (28.5.2014); רע"פ 1651/09 מחמוד יוסף עבאסי נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה בירושלים (23.02.2009)].

13. לאחר שנתתי דעתי לכל העובדות והנתונים, לרבות החלטת בית משפט קמא וטיעוני הצדדים, סבורה אני כי יש לבטל את החלטת בית משפט קמא.

13. אפתח בהתייחסות לטענות המשיבה לפיהן היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על הסף, הן בשל הגשתה באיחור והן בשל כך שהיא לא עמדה בתנאי הסף הקבועים בתקנות התכנון והבניה (סדרי הדין בבקשות לעניין צו הריסה מנהלי) התש"ע-2010 (להלן: "התקנות") ואומר, כי נימוקיו של בית משפט קמא בעניין זה, אינם יכולים לעמוד.

14. על פי סעיף 228' לחוק, המועד להגשת בקשה לביטול צו הריסה מנהלי הוא 15 ימים ממועד המצאת הצו ובענייננו (לגבי הצווים הראשונים) היה על המשיבה להגיש את הבקשה עד לא יאחר מיום 11.11.20, בעוד שהבקשה הוגשה על ידה רק ביום 20.12.20.

במקרה זה, לאיחור הניכר בהגשת הבקשה הייתה משמעות קרדינאלית, שכן היא הוגשה לאחר שהמערערת כבר החלה בביצוע ההריסה והוציאה לשם כך הוצאות משמעותיות אשר ירדו לטמיון, שכן ביצוע הצו עוכב, בו ביום, בהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא במעמד צד אחד.

15. בקשה לביטול צו מנהלי, שאין בה טענות מבוססות, לכאורה, לפגמים שנפלו בעצם הוצאת הצו, אשר הוגשה באיחור כה משמעותי - ביום בו הצו כבר מבוצע בפועל (20.12.20) כאשר הצו הודבק על המקרקעין כמעט חודשיים לפני הגשת הבקשה (ביום 27.10.20) וקיומו של הצו היה ידוע למבקשת הביטול (המשיבה דכאן) לגרסתה היא, יותר מחודש לפני המועד בו הוגשה הבקשה (מיום 18.11.20) צריכה הייתה להידחות על הסף.

16. בנוסף, הבקשה הוגשה בניגוד לתקנות החלות על בקשות מסוג זה. תקנה 2(ג) לתקנות קובעת כי:

"הבקשה תימנה בתצהיר לאימות העובדות והעומדות בבסיסה"

בית המשפט ימנה בתצהיר לאימות העובדות והעומדות בבסיסה	בית המשפט ימנה בתצהיר לאימות העובדות והעומדות בבסיסה
בית המשפט ימנה בתצהיר לאימות העובדות והעומדות בבסיסה	בית המשפט ימנה בתצהיר לאימות העובדות והעומדות בבסיסה

הנוגעים לעניין.

תקנה 6 לתקנות קובעת:

**"בית המשפט לאידון בבקשה שלא מתקיימים בהכלה תנאים
הקבועים בתקנות אלה, אלא מנימוקים מיוחדים שיירשמו".**

17. בניגוד לנדרש בתקנות, הבקשה לא נתמכה בתצהיר לפיו הכשרת הבנייה נמצאת "בהישג יד". את החלטתו לדון בבקשה למרות היעדר **"תצהיר של איש המקצוע המטפל בהליך הרישוי"**, אליו "יצורפואליו העתקים של כל המסמכים הנוגעים לעניין" נימק בית משפט קמא בכך ש"די בתוכן פנייתו של המהנדס דוידוב אל מחלקת פיקוח הבניה בעיריית חדרה מיום 14.12.20 המלמדת על טיפולו בנושא זה, ובדברים שנכתבו במייל שנשלח מבודקת התכניות הגב' שושי וייס אל מהנדס העיר לפיהם קיימת אפשרות להסדרה של חלק מהמבנים (נ/18), כדי ללמד על קיומו של סיכוי כזה".

אלא שמכתבו של **האדריכל דוידוב** (להלן: "המכתב") איננו כולל אישור לפיו "קיים סיכוי ממשי כהיתרה הבנייה נתן בתוך פרק זמן קצר", כדרישת תקנה 2(ג) לתקנות. כל שיש במכתב הוא אישור, שניתן ביום 14.12.21 - **לאחר הגשת הבקשה**, לפיו המשיבה פנתה למשרדו לשם הגשת הבקשה, התקבל דף מידע והוזמנו מפות. מהאישור עולה שטרם הוגשה בקשה.

גם המייל (סומן נ/18 ע"י בימ"ש קמא), שנשלח על ידי בודקת התכניות הגב' שושי וייס אל מהנדס העיר, עליו נסמך בית משפט קמא (שאף הוא נשלח **לאחר הגשת הבקשה**), אינו אומר שהכשרת המבנים נמצאת בהישג יד. מהמייל עולה, כי חלק מהמבנים **כלל לא ניתן להסדיר** מאחר שהם אינם עומדים בקווי בנין מותרים ובמרחק בטוח מקו מתח גבוה של חברת החשמל וכי את שאר המבנים ניתן להסדיר, **בתנאי** שהם עומדים בתקנים למבני ציבור מבחינת גובה, חלונות, מעברים וכו' ובהוראות חוק התכנון והבניה, תנאים שבהעדר תצהיר כנדרש בתקנות, אין בפנינו אינדיקציה לכך שהם מתקיימים, אף לא לכאורה. מאז מתן החלטת בית משפט קמא עברו יותר מ-60 ימים, אך המשיבה טרם הגישה את הבקשה להיתר.

מסמכים שהוצאו לאחר הגשת הבקשה אינם יכולים לרפא פגמים מהותיים שהתגלו בבקשה ואשר על פי התקנות היו צריכים למנוע מבית המשפט לדון בה, מה גם שהמסמכים אינם מרפאים את הפגם שכן הם אינם עומדים בדרישת התקנות.

בנסיבות אלה לא ניתן לומר שההיתר נמצא "בהישג יד", אף לא לגבי המבנים שאולי ניתן להכשיר.

18. בית משפט קמא השתית את נימוקיו לעיכוב ביצוע הצו גם על דברי נציג המשיבה, מר כהן (בהם נתן בית

משפט קמא (אמון) בדבר הקשר שהתקיים בין המשיבה לבין בעלי תפקידים שונים בעיריית חדרה, בנסיון למנוע את "רוע הגזירה".

בית משפט קמא ביקר את התנהלות עיריית חדרה, באמרו, כי: **"על אופן התנהלות זה של נבחרים הציבור בעיריית חדרה, אשר נראה כי אינם 'הודפים' את הפונים אליהם בעניינים כגון דא ונמנעים מלהעמידם במקומם ומלהפנותם לבית המשפט, באופן העלול לטעת בליבם של הפונים את התקווה כי הדברים 'יסתדרו' מבלי שיהא צורך בכך, ואף אם הדברים נעשים מתוך רצון טוב לסייע וללא הבטחות כלשהן, כבר הערתי לא פעם - ר' למשל בב"נ 2125-03-19 תורג'מן נ' הועדה המקומית חדרה ו- ח"נ 23079-08-20 עיריית חדרה נ' ויינברג" (ההדגשה - במקור).**

19. "המציאות" אשר קיימת, בעיריית חדרה, כפי שהיא תוארה על ידי בית משפט קמא בהחלטתו שלא לדחות את הבקשה על הסף (ראו ציטוט בסעיף 9 לעיל) ככל שהיא אמנם קיימת (שהרי מר כהן, נציג המשיבה, העיד בפני בית משפט קמא כי איש בעיריית חדרה לא הבטיח לו דבר) איננה יכולה להוות "טעם" כנדרש, להארכת מועד להגשת הבקשה או למתן עיכוב ביצוע.

גם אם המשיבה סברה שהעניין יוסדר בעירייה אין בכך כדי ליצור הסתמכות של המשיבה. התנהלות של רשות מקומית, כמתואר על ידי בית משפט קמא, בין אם הייתה קיימת בפועל ובין אם לאו (ואינני קובעת דבר בעניין זה) איננה יכולה להוות נימוק להארכת המועד לביצוע צווי הריסה מנהליים או לעיכוב ביצועם.

בשום פנים ואופן לא ניתן לקבל את טענת המשיבה לפיה היא לא פנתה לייעוץ משפטי מאחר שהיא סברה שתוכל "לסדר את העניין מול העירייה". לא ניתן להכשיר מצב כזה, גם לא בעקיפין. אין לי ספק שלא זו הייתה כוונתו של בית משפט קמא, אולם, מתן משקל להתנהלות העירייה (ככל שהייתה) כנימוק להארכת מועד להגשת הבקשה ולעיכוב ביצוע הצווים מהווה, בפועל, מעין מתן "הכשר" להתנהלות פסולה זו, של המשיבה ושל העירייה (ככל שאמנם קיימת בעירייה "תופעה" כזו).

20. אי ידיעת החוק, כמו גם בחירתו של אדם שלא לפנות לייעוץ משפטי, אינם יכולים להוות נימוק המצדיק איחור בהגשת בקשות. כבר נקבע כי גם אי ידיעתו של עורך דין מייצג את החוק, או טעות של עורך הדין, אינם מהווים עילה להארכת מועדים, או לעיכוב ביצוע. כך - על אחת כמה וכמה, אי פניית אדם לייעוץ משפטי, בשל סברתו שהוא יוכל "לסדר" את העניין מחוץ לדין.

למעשה, מנהלי העמותה ידעו שעליהם להגיש בקשה להיתר בנייה, אך בחרו להציב את המבנים ללא היתרים וגם כאשר הוצאו צווי ההריסה סברו שהם יכולים לעקוף את ביצוע הצווים באמצעות "סידור" העניין בעירייה.

הפסלות שבכך זועקת לשמיים ואין לתת לה יד.

21. לא למותר לציין כי בדיון בערעור, שהתקיים ביום 22.3.21, התברר כי גם עד למועד הדיון בערעור טרם הוגשה בקשה להיתר במערכת המקוונת של המערערת, כפי שיש לעשות על מנת שהבקשה תידון.

22. בנוסף, החלטת בית משפט קמא ניתנה בניגוד לסעיפים 254ח(א) ו- 254ח(ד) לחוק הקובעים כדלקמן:

"254ח(א) הוגשה בקשה לביטול צו לפי סעיף 228, 238 או 240, או הוגש ערעור על החלטת בית משפט בבקשת ביטול כאמור או על החלטה לעניין צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שניתן לפי סעיף 254ב, לא יעכב בית המשפט הדן בבקשה לביטול הצו או בית משפט שלערעור את ביצוע הצו אלא אם כן ראה כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין ונוכח כי העבודה האסורה או השימוש האסור שלגביהם חל הצו אינם מסכנים את שלום הציבור או את בטיחותו; בית המשפט רשאי לעכב את ביצוע הצו כאמור עד למועד ההכרעה בבקשת ביטול הצו או בערעור, לפי העניין.

254ח(ד) על אף האמור בסעיף קטן (א), לא יעכב בית המשפט את ביצועו של צו הריסה שניתן לפי סעיפים 217, 221, 235, 237 או 239 ולא יורה על דחיית מועד ביצועו של צו הריסה שניתן לפי סעיף 254ב, אם מצא כי העבודה האסורה שלגביה ניתן הצו נמשכה לאחר שהומצא הצו."

שני התנאים המודגשים בסעיפים הנ"ל לא התקיימו במקרה זה; לגבי סעיף 254ח(א), לא רק שהמשיבה לא הראתה שהעבודה האסורה אינה מסכנת את הציבור, אלא שהוכח בפני בית משפט קמא כי המבנים מסכנים את הציבור. מעצם העובדה שהם חוברו לחשמל ללא אישור חברת חשמל ומעצם כך שחלקם מצוי תחת קווי מתח גבוה נובע סיכון של הציבור בכלל ושל החניכים בפנימייה, בפרט.

לגבי סעיף 254ח(ד), אין חולק שהעבודה האסורה נמשכה לאחר הוצאת הצווים הראשונים, שכן לאחר הוצאתם הציבה המשיבה במקום שני מבנים נוספים, לגביהם הוצאו, בהמשך, הצווים השניים. הבקשה עצמה התייחסה לצווים שהוצאו לכל חמישה המבנים.

23. לשון שני הסעיפים הנ"ל היא לשון ציווי; "לא יעכב". לכן, משלא הוכח שהעבודה האסורה אינה מסכנת את שלום הציבור או את בטיחותו, משהייתה בפני בית משפט קמא אינדיקציה לסיכון שכזה וכן משהמשיבה המשיכה בהצבת מבנים שלא כחוק, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה לגבי כל המבנים.

הסעיפים הנ"ל חלים גם על ערכאת הערעור וגם משום כך אין מנוס מביטול ההחלטה.

24. בית משפט קמא לא הזכיר בנימוקיו (למעט בפירוט טענות המשיבה) את מגפת קורונה וממילא, נוכח החלטתו, במסגרתה נאסר על המשיבה לאכלס את המבנים, ברי שלא היה בהחלטה כדי להועיל למשיבה או לתלמידים

בעניין זה. בדיון שהתקיים בפני התברר שהמשיבה פתרה את בעיית הקפסולות באמצעות לימוד במסדרונות.

מכל מקום, לשמחת כולנו, נראה כי מגפת קורונה דועכת וכיום אין עוד צורך בקפסולות, כך שהמטרה המוצהרת של הקמת המבנים ממילא איננה קיימת עוד. חרף זאת ובניגוד לנטען בסעיף 8 לבקשה, לפיו מדובר במבנים זמניים בלבד, טען ב"כ המשיבה בערעור, כי ברצון המשיבה להרחיב את הפנימייה. כן נטען כי יש להותיר את המבנים במקום גם בשל העלות הגבוהה של הקמתם והעלות הגבוהה של פינויים.

אין בקורונה או בעלות המבנים ו/או עלות פינויים, משום הצדקה לעיכוב ביצוע הצווים. המשיבה אף איננה חייבת להרוס את המבנים, אלא יכולה היא למכרם, או לפנות אותם למקום אחר, באופן חוקי ובכך להקטין את הוצאותיה. מאז מתן החלטת בית משפט קמא עברו יותר מ- 60 ימים ועל אף זאת, המשיבה טרם פינתה את המבנים.

25. בסיום הדיון הבהרתי למשיבה כי לא אוכל להותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה והצעתי לה להסכים לפנות את המבנים בתוך ימים ספורים לאחר חג הפסח. ב"כ המערערת הסכימה להצעה.

המשיבה ביקשה שהות לשקול את הדברים וביום 24.3.21 היא הגישה הודעה לתיק בית המשפט ובה ביקשה לאפשר לה לפנות את המבנים תוך 30 ימים לאחר חג הפסח. מאחר שמדובר באורכה לה המערערת לא הסכימה ולמעשה - באורכה של כמעט 4 חודשים לאחר מתן החלטת בית משפט קמא למתן אורכה בת 60 ימים, לא היה מנוס ממתן פסק דין בערעור.

26. סופו של דבר - לאור כל האמור לעיל, אני מבטלת את החלטת בית משפט קמא ומורה כי על המשיבה לפנות את כל המבנים עד לא יאוחר מיום 11.4.21.

ככל שלא תעשה כן, רשאית המערערת להרוס את המבנים, ללא אורכה נוספת.

27. המערערת ביקשה לחייב את המשיבה בהוצאות קבלן ההריסה אשר הגיע למקרקעין ביום 20.12.20 (בסיוע משטרי) על מנת להרוס את המבנים, החל בעבודות ההריסה וכבר ניתק את החשמל (שהמשיבה שבה וחיברה) וכן לחייבה בהוצאות ההריסה שתבוצע בעתיד.

המשיבה ביקשה לא לחייבה בהוצאות בהדגישה כי בית המשפט שלערעור אינו נוהג להתערב בפסיקת הוצאות המסורה לשיקול דעת הערכאה הדיונית וטענה כי פסיקת הוצאות תגדיל את הנזקים הכלכליים של המשיבה, שהיא עמותה המטפלת בילדים בסיכון.

28. אכן, ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בפסיקת הוצאות על ידי הערכאה הדיונית, אולם כך הוא כאשר החלטת הערכאה הדיונית נותרת על כנה. במקרה זה, בו מצאתי לנכון להתערב בהחלטת בית משפט קמא, גם שיקול

הדעת לעניין ההוצאות משתנה.

בנסיבות המקרה דנן, בו השתתפה המשיבה שהות רבה בהגשת הבקשה ובו הוגשה הבקשה לאחר שקבלן ההריסה כבר הגיע למקרקעין לשם ביצוע ההריסה, דבר שגרם למערערת הוצאות מיותרות, יש מקום לחייב את המשיבה בהוצאות המערערת בגין ההריסה שהופסקה ובגין הליך הערעור. עם זאת, לעניין סכום ההוצאות אתחשב (לזכות המשיבה) במהותה של המשיבה ובפעילותה.

אבהיר כי, במסגרת זו, אינני מחייבת את המשיבה בהוצאות הריסה עתידית, שכן ייתכן שהמשיבה תפנה את המבנים בעצמה. ככל שלא תעשה כן והמערערת תהרוס את המבנים, פתוחה הדרך בפני המערערת לפעול בהתאם להוראות סעיף 254' לחוק, אשר מחילה את הוראת סעיף 222(א) לחוק, גם על ביצוע צו הריסה מנהלי.

אני מחייבת, אפוא, את המשיבה לשלם למערערת הוצאות ההריסה שהופסקה וכן הוצאות הערעור, בסך כולל של 8,000 ₪.

ההוצאות ישולמו בתוך 30 ימים מקבלת פסק דין זה אצל ב"כ המשיבה, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ט ניסן תשפ"א, 01 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.